

Hur länge dröjer det innan Ann och Mia får några efterföljare?

—just nu finns
det inga
stockholmare i
damlandslaget

Mia Kaberg och Ann Jansson är två av tre stockholmstjejer som lyckats bli ordinare i landslaget. Den tredje är Birgitta Söderström (ej med på bilden) Foto: Hans Blomberg, Visby.

När det svenska damlandslaget spelade "för-VM" i Kina i juni tog förbundskaptenen Gunilla Paijkull ut en trupp på 18 spelare. Inte en enda av dessa kom från Stockholm!

Före förbundskaptenen Ulf Lyfors (1980-1987) var också sparsam med stockholmsflickor i sina landslag. Under hela 1980-talet är det egentligen bara tre stockholmare som varit någotsånär bofasta i damlandslaget:

- Ann Jansson, 37 landskamper.
- Birgitta Söderström, 36 landskamper.
- Mia Kåberg, 16 landskamper.

–Det har med tradition och kultur att göra, säger Ulf Lyfors. Dessa saker finns i Väst-Sverige, men inte i Stockholm. I Göteborg och i Västergötland pratar man om damfotboll på ett helt annat sätt än i Stockholm. Där betyder damfotbollen något, folk engagerar sig.

Ulf Lyfors tror på klubbar typ Öxabäck, Jitex och Mallbacken. Klubbar där damfotbollslaget är nummer ett, ansiktet utåt.

–Därför är det dödsdömt som det är i Stockholm nu. Det blir aldrig något riktigt stort av Hammarby, Djurgården och AIK. Där kommer damlagen hela tiden i skymundan för herrlaget, menar Lyfors.

–Tycker att Jakobsberg var på god väg i slutet på 1970-talet, då de också blev svenska mästare. Idag skulle jag hellre se klubbar som Norsborg, Bollstanäs eller Viksjö i damallsvenskan. Jag tror mer på idén med en något mindre förtroendeklubb som satsar helhjärtat på damerna.

Skrämmande statistik

Titta på statistiken här intill – det är egentligen skrämmande läsning för en riktig stockholmare. Visst har det förekommit fler spelare från stockholmsklubbar i damlandslaget än de tre nämnda, men det har enbart rört sig om sporadiska inbopp. Eller flickor som kommit från andra klubbar i landsorten:

Eva Kärrberg kommer från Västergötland, Carola Brage-Melin från Värmland, Pia Sundhage från Västergötland och Doris Uusitalo från Norrbotten. Stockholmare Annika Eriksson (nu i Jitex) har bara gjort fyra landskamper, Jeanette Berg och Birgitta Walhelm har gjort var sitt kort inbopp i en landskamp.

Ulf Lyfors tycker att rekryteringen sköts dåligt av de bästa stockholmsklubbarna. Han är också kritisk mot ledarna i småklubbarna.

–När en kille från en klubb långt ner i seriesystemet tar steget upp gratuleras han ofta. Men på tjejsidan är det gnäll och avundsjuka mellan klubbar och ledare. Man tittar mer på sitt eget lag än till spelarnas bästa.

–Det är annorlunda när Jitex,

Öxabäck och Mallbacken vill ha nya spelare. De har lättare att rekrytera än Hammarby, Djurgården och AIK. Där är det inte så surt och gnälligt mellan klubbarna.

–Träningsförhållandena spelar också in. De har ju aldrig varit särskilt bra för klubbarna i Stor-Stockholm, slutar Ulf Lyfors.

Gunilla funderade inte... Gunilla Paijkull erkänner att hon inte ens funderade på någon spelare från Stockholm då hon tog ut 18-mannatruppen till Kina-turnén.

–Bara att konstatera att spelarna från söderlagen är bättre, säger Gunilla. Fast visst är det synd att vi saknar stockholmare i landslagstruppen.

Gunilla tycker – liksom sin föregångare Lyfors – att talangerna i småklubbarna runt om i Stockholm tas tillvara för dåligt.

–Det är väl först i år som Hammarby tagit hand om flera unga talanger. Men det är också som så att tjejerna själva har svårt att gå ifrån sin klubb och sina kompisar, tror Gunilla.

Som själv är tränare för en "småklubb" – Tyresö i division 2.

Precis som i herrlandslaget är det Malmö och Göteborg som dominerar i damlandslaget. I för-VM i Kina fanns sju spelare från Malmö FF och fem från Göteborgsklubbarna Jitex och GAIS. Resterande platser togs av Öxabäck (4) och Gideonsberg (2).

Ann optimist

Ann Jansson – numera tränare för Hammarbys utvecklingslag – är dock optimistisk då det gäller Stockholms-fotbollens framtid:

–Glöm inte att det är tre tjejer från Stockholm i Flicklandslaget. Och i mitt lag har jag också tre flickor som skulle kunna spela allsvenskt redan i höst. Om de själva vill.

De tre Stockholms-flickorna i Flicklandslaget är Wiwi Kondracki och Annica Dahl från AIK och Anna Bjurström, Djurgården.

THOMAS GOTTFRIDSSON

Lyfors betygsätter damerna

Före förbundskaptenen Ulf Lyfors är nästan lyrisk då han omedels ge betyg åt Stockholms tre enda riktigt ordinarie landslagsspelare under 1980-talet.

Om Ann Jansson – numera ungdomstränare i Hammarby – säger Ulf Lyfors:

–Ann var i det närmaste komplett som fotbollsspelare. En härlig lagspelare som var användbar på de flesta platser. God teknik och bra passnings-spelare.

Om Birgitta Söderström – numera i Sunnanäs allsvenska lag:

1987

Eva Kärrberg, Hammarby, 2
Annika Eriksson, Hammarby, 1

1986

Pia Sundhage, Hammarby, 5
Annika Eriksson, Hammarby, 3

Carola Brage-Melin, Hammarby, 2
Eva Kärrberg, Hammarby, 2
Mia Kåberg, AIK, 2

1985

Carola Brage-Melin, Hammarby, 3
Birgitta Walhelm, Rönninge, 1

1984

Mia Kåberg, AIK, 6
Doris Uusitalo, Hammarby, 5
Ann Jansson, Hammarby, 3

–En oberäknelig matchvinnartyp. Framfusig och målfarlig. Passade perfekt i ett 3-mannaanfall. En "lirare" som man skall ha råd med i ett landslag.

Om Mia Kåberg – numera "motionerande" hos IFK Lidingö i division 3:

–Mia är en av de bästa backar som funnits i landet. Helt given i mitt landslag när hon var frisk och hel. Stark i närkamper, brytsäker och dessutom en bra passningsspelare. Spelare från Stockholm i damlandslaget under 1980-talet:

Understrykna är "äkta" stockholmare.

1983

Mia Kåberg, AIK, 5
Doris Uusitalo, Hammarby, 4

1982

Ann Jansson, Hammarby, 6

1981

Birgitta Söderström, Jakobsberg, 6
Ann Jansson, Hammarby, 3
Mia Kåberg, AIK, 3
Jeanette Berg, Hammarby, 1

1980

Birgitta Söderström, Jakobsberg, 5
Ann Jansson, Hammarby, 1